

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Richarda Galise a Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **T. D. L.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-13639/PP-2024 do 7 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 26 901,80 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu vedeném pod sp. zn. OAM-13639/PP-2024. Řízení bylo zahájeno

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

dne 16. 9. 2024. Vzhledem k tomu, že marně uplynula šedesátidenní lhůta k rozhodnutí o žádosti podle § 169t odst. 6 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce podal dne 19. 8. 2025 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „komise“) vydala dne 5. 9. 2025 opatření proti nečinnosti, jímž žalovanému přikázala rozhodnout do 60 dnů od provedení výsledku nařízeného na den 7. 10. 2025. Toto opatření však žalobci neposkytlo adekvátní ochranu. Zákonná lhůta k vydání rozhodnutí již byla překročena o více než měsíc a uplynula dne 8. 8. 2025. Žalobce nebyl po celou dobu vyzván k odstranění vad žádosti ani vyrozuměn o žádných skutečnostech, které projednání žádosti komplikují. Přesto komise stanovila žalovanému lhůtu v délce 60 dnů, čímž ji *de facto* zdvojnásobila (i s ohledem na den jejího počátku). Taková lhůta je nepřiměřeně dlouhá. Žalobce připomíná, že se v tomtéž řízení již jednou u soudu domáhal ochrany proti nečinnosti. Soud žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 19. 3. 2025, č. j. 51 A 25/2025 – 25. Žalovaný následně zastavil řízení, proti čemuž se žalobce odvolal, a komise mu vyhověla rozhodnutím ze dne 5. 6. 2025, kterým usnesení o zastavení řízení zrušila a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Žalovaný ovšem od té doby opět nečinil žádné úkony v řízení až do 3. 9. 2025, kdy žalobce předvolal k výsledku. K tomu tedy přistoupil až poté, co žalobce podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Za situace, kdy byl žalovaný nečinný, je nepřiměřené mu poskytnout dodatečnou lhůtu v délce 60 dnů od výsledku, který se má konat 6. 10. 2025, tj. fakticky v délce tří měsíců. Dodatečná lhůta je navíc závislá na právní skutečnosti nezávislé na vůli žalobce.

Vyjádření žalovaného

- Žalovaný navrhuje odmítnutí žaloby pro předčasnost, resp. zamítnutí žaloby. Tvrdí, že ve věci nebyl a není nečinný. Žalovaný zkoumá, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Veškeré provedené úkony jsou součástí správního spisu. Je pravda, že o žalobcově žádosti dosud nebylo rozhodnuto, byl ale dne 7. 10. 2025 splněn klíčový důkazní úkon (výslech). Komise v opatření proti nečinnosti při stanovení lhůty zhodnotila konkrétní stav věci, zejména nutnost provést výslech nařízený dne 7. 10. 2025. Lhůta 60 dnů od tohoto data tak není nepřiměřená, ale logicky navazuje na provedení tohoto klíčového důkazu a zohledňuje čas potřebný pro řádné právní posouzení věci a vyhotovení rozhodnutí. Žalobce tak obdržel plnou ochranu již opatřením komise. Podání žaloby za situace, kdy existuje závazný termín určený nadřízeným orgánem, postrádá naléhavost a je předčasné. Výslech nařízený na den 7. 10. 2025 byl řádně proveden. Od tohoto dne běží šedesátidenní lhůta stanovená komisí, v jejímž rámci žalovaný aktivně pracuje na konečném rozhodnutí. Reálná nečinnost již netrvá a žalovaný projevuje požadovanou činnost. Posledním úkonem je žádost o poskytnutí součinnosti ze dne 14. 10. 2025 směřující k Okresnímu soudu Praha-západ.

Replika

- Žalobce opakuje, že žalovaný ve věci nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě. Je bezpředmětné, zda v řízení činí úkony či nikoliv. Není ani relevantní, že žalovaný po uplynutí zákonné lhůty dosud neprovedl klíčové důkazy. K tomu měl lhůtu 60 dnů od zrušení usnesení o zastavení řízení, která mu uplynula dne 5. 8. 2025. Je to právě žalovaný, kdo výslech nařizuje a provádí. Je tak plně v jeho moci, kdy jej nařídí a zda jej bude chtít využít. Žalovaný navíc

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

nařídil výslech až po odeslání návrhu na opatření proti nečinnosti, tedy v zákonné lhůtě nečinil úkony směřující k vydání rozhodnutí. Do dnešního dne žalovaný o žalobcově žádosti nerozhodl.

Jednání

4. Během jednání žalobce dodal, že za přiměřenou lhůtu, ve které by měl žalovaný rozhodnout, považuje sedm dní od právní moci rozsudku. Žalovaný doposud nerozhodl. Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil, ač byl řádně předvolán. Soud proto věc projednal v jeho nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).
5. Dokazování soud neprováděl, neboť účastníci nenavrhli žádné důkazy a ani soud neshledal důvody k jejich provedení. Soud při posouzení věci vycházel ze správního spisu, jehož obsahem se zásadně nedokazuje.

Podmínky řízení

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené.
7. Soud ani nemá za to, že by žalobce nesplnil podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 věta první s. ř. s.), tedy že by žaloba byla (slovy žalovaného) „předčasná“.
8. Situací, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20. Obecně platí, že bezvýslednost vyčerpání prostředku ochrany nastane až prvním dnem po uplynutí lhůty stanovené v opatření proti nečinnosti. To však platí pouze tehdy, jde-li o lhůtu přiměřenou. V rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022 – 54, NSS uvedl, že „[m]á-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá“. Jestliže nadřízený orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nezareaguje (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022 – 37, a ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023 – 32). Shodný názor zastává konstantně i zdejší soud (viz např. rozsudek ze dne 8. 4. 2025, č. j. 51 A 5/2025 – 32, či ze dne 31. 10. 2024, č. j. 41 A 19/2024 – 29, či přímo ve věci žalobce ze dne 19. 3. 2025, č. j. 51 A 25/2025 – 25).
9. Z judikatury NSS dále vyplývá, že při posuzování přiměřenosti lhůty je třeba mít na paměti, že žalovanému již uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí, a zohlednit i dobu, Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

po kterou nadřízenému správnímu orgánu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti. S ohledem na to lze akceptovat, aby nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 171/2022 – 54 a ze dne 6. 11. 2023, č. j. 9 Azs 194/2023 – 40).

10. V projednávané věci z obsahu správního spisu plyne, že žalobce podal dne 16. 9. 2024 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU. Žalobce se považoval za potomka občana EU nebo jeho manžela (konkrétně manžela žalobcovy matky). Žalovaný vyjma lustrací a potvrzení podání žádosti učinil ve věci první úkon dne 6. 1. 2025, kdy vyhotovil výzvu k odstranění vad žádosti. Ve stejný den bylo komisí vyhotoveno (první) opatření proti nečinnosti, kterým žalovanému uložila vydat rozhodnutí do 60 dnů od doručení zprávy policie o výsledku pobytové kontroly. Žádost policii žalovaný vypravil dne 29. 1. 2025; odpověď mu byla doručena dne 3. 3. 2025. Dne 10. 3. 2025 žalovaný vyhotovil předvolání k výsledku žalobcovy matky a jejího manžela. Rozsudkem ze dne 19. 3. 2025, č. j. 51 A 25/2025 – 25, který nabyl právní moci dne 20. 3. 2025 (je soudu známo z vlastní činnosti), soud žalovanému uložil, aby ve věci rozhodl ve lhůtě tří týdnů od právní moci tohoto rozsudku. Dne 9. 4. 2025 vyhotovil žalovaný nové předvolání obou výše uvedených svědků, neboť se sice oba dostavili k výsledku, ale bylo zjištěno, že žalobcova matka hovoří jen vietnamsky a včas nepožádala o tlumočníka. Výslech obou svědků se tak konal až 15. 4. 2025. Posléze žalovaný usnesením ze dne 17. 4. 2025 řízení zastavil podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť svědci odmítli vypovídat. Proti usnesení se žalobce odvolal. Komise je zrušila rozhodnutím ze dne 5. 6. 2025 a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno 9. 6. 2025. Dne 4. 7. 2025 žalovaný vypravil opětovnou žádost o pobytovou kontrolu na adresu žalobce, neboť při předchozí pobytové kontrole nebyl zastižen. Odpověď žalovaný obdržel dne 21. 7. 2025. Dne 3. 9. 2025 vyhotovil žalovaný předvolání k výsledku žalobce a manžela jeho matky. Dne 5. 9. 2025 vyhotovila komise na žádost žalobce opatření proti nečinnosti, jímž žalovanému přikázala rozhodnout do 60 dnů od výsledku žalobce, který je naplánován na 7. 10. 2025; v odůvodnění stručně rekapitulovala průběh řízení a odůvodnění žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti a konstatovala, že v novém řízení o žádosti mělo být rozhodnuto ve lhůtách podle § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců, což žalovaný nedodržel, a proto komise přistoupila k vydání opatření proti nečinnosti. Oba výsledky proběhly dne 7. 10. 2025. Dne 14. 10. 2025 žalovaný vyhotovil žádost o poskytnutí součinnosti adresovanou Okresnímu soudu Praha-západ, ve které požádal o sdělení data zahájení řízení o rozvodu manžela žalobcovy matky.
11. Soud souhlasí s žalobcem, že opatření proti nečinnosti ze dne 5. 9. 2025 žalovanému stanovilo nepřiměřenou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Jak vyplývá z výše citované judikatury, *pouze ve výjimečných případech* lze akceptovat, aby nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve *stejně* délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že tím spíše je nepřipustné (resp. vyžaduje naprosto výjimečné okolnosti), aby tato lhůta byla stanovena delší než zákonná. Komise však žalovanému určila lhůtu k rozhodnutí, která ke dni vydání opatření činila více než tři měsíce, tj. o dokonce o polovinu delší, než je zákonná [60 dnů, viz § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců]. Učinila tak bez jakéhokoliv zdůvodnění a i přesto, že nepřiměřenost obdobně dlouhé lhůty (60 dnů od obdržení zprávy o výsledku pobytové kontroly) již přímo ve věci stejného řízení shledal Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

soud v rozsudku č. j. 51 A 25/2025 – 25 (viz bod 11): „Přitom s ohledem na zákonnou 60denní lhůtu k vydání rozhodnutí [§ 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců] bylo povinností žalovaného provést všechny potřebné úkony a vydat rozhodnutí do 15. 11. 2024. Žalovaný však na věc až do vydání opatření proti nečinnosti v lednu 2025 prakticky nesáhl. Za takové situace považuje soud ve shodě s žalobcem lhůtu stanovenou v opatření proti nečinnosti, která žalovanému fakticky obnovuje celou zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, za nepřiměřenou“.

12. Žalovaný se brání tím, že komise v opatření proti nečinnosti zhodnotila konkrétní stav věci, zejména nutnost provést výslech nařízený dne 7. 10. 2025; a že lhůta 60 dní zohledňuje čas potřebný pro řádné právní posouzení věci a vyhotovení rozhodnutí. Nic takového ale komise v odůvodnění opatření proti nečinnosti neuvedla. Žalovaný tak jen spekuluje (a soud se může jen dohadovat), proč byla stanovena právě takto dlouhá lhůta. Důvody uváděné žalovaným nadto ani nemohou obstát. Žalovaný zcela pomíjí, že od data právní moci zrušujícího rozhodnutí komise (9. 6. 2025 s ohledem na jeho doručení žalobci, viz § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) měl k dispozici celou novou zákonnou lhůtu (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 – 82), ve které měl provést všechny úkony potřebné pro rozhodnutí – včetně výslechu. Bylo tedy na něm, kdy a na jaký den výslech nařídí. Žalovaný ani neuvádí jediný důvod, proč by právě v této konkrétní věci byla standardní šedesátidenní zákonná lhůta nedostatečná, jinými slovy nespecifikuje žádné výjimečné okolnosti (ve smyslu shora citované judikatury), pro které bylo důvodné mu opatřením proti nečinnosti přikázat rozhodnout ve lhůtě stejné jako je zákonná – natož ve lhůtě o ještě o polovinu delší. Argumentace tím, že lhůta 60 dnů zohledňuje čas potřebný pro řádné právní posouzení věci a vyhotovení rozhodnutí, a že během ní „aktivně pracuje na konečném rozhodnutí“, je absurdní: žalovaný *de facto* říká, že mu celou zákonnou lhůtu zabere řádné „rozmyšlení si“ věci po právní stránce a písemné vyhotovení rozhodnutí. Tak tomu ale (při absenci výjimečných okolností, které žalovaný netvrdí) může být jen těžko, jestliže zákon stanoví, že v této lhůtě má být schopen provést celé řízení a vydat rozhodnutí.
13. Jen nad rámec lze podotknout, že i z obsahu správního spisu je zjevná liknavost a nekoncentrovanost žalovaného při vedení řízení. Komise ve zrušujícím rozhodnutí jasně uvedla, že žalovaný má (1) doplnit dokazování opakovaným předvoláním manžela žalobcovy matky, (2) zvážit výslech žalobce a (3) o žádosti rozhodnout s přihlédnutím ke všem aktuálně zjištěným skutečnostem, zejména zda žalobce sdílí společnou domácnost s občanem České republiky. S ohledem na tento závazný právní názor mohl žalovaný bezodkladně po obdržení spisu s rozhodnutím komise (dle razítka se tak stalo 23. 6. 2025) najednou (1) předvolat manžela žalobcovy matky, (2) předvolat žalobce a (3) požádat o pobytovou kontrolu. Namísto toho žalovaný prováděl jednotlivé kroky postupně, a navíc přitom bezdůvodně prodléval. Až dne 4. 7. 2025 poslal žádost policii o pobytovou kontrolu; a teprve dne 3. 9. 2025 vyhotovil předvolání žalobce a manžela jeho matky (ač obojí dle názoru komise zjevně nebylo navázáno na zjištění z pobytové kontroly, a i kdyby bylo, zprávu měl žalovaný v době předvolání k dispozici již více než měsíc). Termín obou výslechů pak určil až na datum za další měsíc. Poslední úkon v řízení – žádost o součinnost adresovaná okresnímu soudu s dotazem na datum zahájení rozvodového řízení – spíše působí jen jako účelový „úkon pro úkon“ (tedy aby žalovaný navenek vykázal nějakou činnost). Den zahájení soudního řízení totiž lze jednoduše zjistit z webových stránek infoSoud (<https://infosoud.justice.cz/>), na nichž stačí zadat příslušnou spisovou značku, kterou žalovaný dle obsahu správního spisu znal (zdejší soud tak žalovanému může na základě Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

jednoduchého nahlédnutí sdělit, že rozvodové řízení bylo zahájeno dne 18. 8. 2025); nehledě na to, že se na tuto skutečnost mohl žalovaný dotázat přímo manžela žalobcovy matky při výsledku v návaznosti na jeho sdělení, že návrh na rozvod podal (pokud ji pokládal za důležitou pro své rozhodnutí).

14. Soud tak shrnuje, že lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti byla nepřiměřená, a žalobce nebyl povinen vyčkávat s podáním žaloby na její uplynutí. Již před podáním žaloby splnil podmínku bezvyslednosti vyčerpání prostředku opatření proti nečinnosti. Žaloba je přípustná.

Posouzení věci

15. Soud přistoupil k posouzení věci samé na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud konstatuje, že ve věci již jednou rozhodoval, ovšem za odlišného skutkového stavu, kdy v řízení žalovaný nevydal žádné rozhodnutí a běžela mu původní lhůta dle § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Poté, co soud rozhodl, žalovaný ve věci vydal usnesení o zastavení, které následně komise zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Žalovanému v důsledku toho začala běžet nová lhůta k rozhodnutí (viz již citovaný rozsudek NSS č. j. 5 Ans 6/2009 – 82). Jelikož žalobce nyní uplatňuje nárok na vydání rozhodnutí na základě odlišných skutkových okolností, které nastaly až po prvním rozhodnutí soudu, není dána totožnost věci ani překážka věci rozhodnuté (viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. § 46, bod 24).
17. I za tohoto skutkového stavu pak komise v opatření proti nečinnosti ze dne 5. 9. 2025 dospěla k závěru, že žalovaný je nečinný. Nečinnost žalovaného je tím presumována a soud již není oprávněn závěr komise přehodnocovat (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, č. 2785/2013 Sb. NSS). Obrana žalovaného spočívající v paušálním tvrzení, že nečinný nebyl, neboť v řízení prováděl nezbytné úkony za účelem vyřízení žádosti, nemůže obstát. Není podstatné, zda žalovaný činil úkony v řízení, ale zda vydal rozhodnutí o žádosti v zákonem stanovené lhůtě (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 202/2017 – 52, bod 15). Jak plyne z opatření proti nečinnosti, to se nestalo. Dle sdělení žalobce při jednání žalovaný rozhodnutí nevydal ani později ke dni rozhodování soudu (žalovaný se k jednání nedostavil a soudu ani dříve nesdělil, že by ve věci rozhodl).

Závěr a náklady řízení

18. Soud uzavírá, že je žaloba důvodná. Proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení rozhodl ve lhůtě sedmi dnů od právní moci tohoto rozsudku. Tato lhůta je kratší než zákonná [§ 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců] a soud ji ve shodě s žalobcem shledal i přiměřenou s ohledem dosavadní délku řízení a jeho stav. Žalovaný vyčerpal více než dvou a půl násobek zákonné lhůty pro rozhodnutí a sám uvádí, že klíčový důkaz (výslech žalobce) již byl proveden dne 7. 10. 2025 a potřebuje jen „*řádně právně posoudit*“ věc a vyhotovit rozhodnutí. Na to ale už měl v tuto chvíli víc než měsíc a půl. Sedmidenní lhůtu tak soud stanoví zejména s ohledem na to, že ještě může být nutné žalobci umožnit seznámení s podklady rozhodnutí (pokud by žalovaný žádost zamítal, viz § 36 odst. 3 správního řádu, a bod 23 rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 21/2017 – 57). Rozhodnutí by ale poté měl vydat bezodkladně (ihned).

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi náhrada nákladů nenáleží. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému. Náhradu nákladů řízení tvoří: odměna advokáta za čtyři úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky a účast na jednání) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, paušální náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada za čas promeškaný v důsledku zpoždění zahájení jednání v rozsahu dvou započatých půlhodin (jednání bylo zahájeno o 44 minut později) ve výši celkem 300 Kč podle § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je zároveň plátcem DPH, proto je odměna navýšena o její náhradu ve výši 4 321,80 Kč (21 %). Součástí nákladů řízení je i žalobcem zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč. Náhrada nákladů tak celkem činí 26 901,80 Kč. Náhrada je splatná do třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopadu 2025

Lenka Oulíková
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.